

OC JDE

Právo na zrození

Politicky zdravý a právně dokonalý stát podporuje nejen rozvoj národní společnosti jak v hospodářském tak i v kulturním směru, nýbrž dusí také rozkladné síly a kontroluje úpadkové jevy, které hlodají jako choroboplodné bakterie na každém společenském a národním útvaru. Mládí a životnost národa se projevuje také v tom, že je schopen vítězit nad rozkladnými silami smrti. Převaha a růst rozkladných dějů v národním těle znamená strádání a umírání, nedostatek vůle k životu. Úpadková povaha komunistické státní soustavy se prozrazuje tím, že veřejně a zákonně podporuje a chrání jeden z nejúpadkovějších a z nejmrvavnějších jevů ve společnosti: vědomé a dobrovolné usmrcování nenarozených. To, co sociologie nazývá populačním ústupkem, znamená psychologicky ztrátu vůle národní společnosti k životu. Domácí tisk si všiml převrácenosti a absurdnosti tohoto stavu, když napsal: "Není možné zavírat oči před tím, že počet potratů po schválení zákona o umělém přerušení těhotenství stoupl . . . došlo k dalšímu poklesu porodnosti. — Jak si srovnat, že se na jedné straně snažíme vytvářet všechny předpoklady pro to, aby naše rodiny mohly mít víc dětí, a na druhé straně umožňujeme ženám (a v některých případech někdy i velmi blahovolně), aby děti neměly?" Jak jinak vysvětlit tento zjev než jako krutou ironii a důkaz toho, že vůle vytvářet lepší hospodářské podmínky pro rodiny s více dětmi není v komunistickém řádu nic více a nic méně než hezké slovo. Režim řeční o výchově k uvědomělému rodičovství, o podpoře státu a společnosti ve výchově a na druhé straně připouští a blahosklonně podporuje potraty z důvodu nejen terapeutických, nýbrž i z důvodů "více dětí", to je podle prováděcí praxe českých populačních komisí: dvou či tří dětí. Je známo, že podpora rodin s více dětmi je nedostatečná a nespravedlivě organizovaná. V ČSR žijí dnes skoro tři milióny dětí, podle statistik z roku 1957 přesně 2,988.808. Rodinné příspěvky na děti pobírá asi 1,575.000 příjemců. Podrobnější statistický výzkum ukázal, že 78,9% příjemců má jen jedno nebo nanejvýš dvě děti a že jen 21,1% má tři nebo více dětí.

Potratový zákon je hluboce nemravný sám o sobě, protože právně chrání a podporuje vraždu nevinných. Je nemravný také proto, že vznikl z převrácené politiky komunistického režimu, který chce umělým úbytkem obyvatelstva zakrýt svou výrobní neschopnost a své protispolečenské, protilidské mocenské cíle. Aby měl dost

prostředků na zbrojení, na hospodářskou a politickou subverzi ve svobodném světě a na špionáž, raději vraždí nenarozené děti. Režim nutí národ k sebevražednému vymírání, místo aby stavěl více a lepší domy, školy, dětské jesle a ozdravovny — místo aby vyráběl více a lepší to zboží, kterého je třeba ke zdravému a harmonickému rozvoji národa. Díváme-li se na otázku potratového zákona a na jeho rozkladné a záporné důsledky, pochopíme, že tu nejde o nějaký psychologický problém precitlivělého svědomí, nýbrž o mravní podstatu boje mezi národem a převráceným, nemravným komunistickým řádem; jde o první a základní otázky každé lidské individuální a společenské existence: o bytí a nebytí Čechů a Slováků.

Třebas si neděláme iluze o skutečné situaci československého lidu, nechceme lámat nad ním hůl ani si zoufat. Věříme, že národ může zvítězit v tomto boji o své bytí a přemoci úpadkovou komunistickou společnost. Ale v zápase o život svých dětí se nesmíme spoléhat na pomoc z vnějšku. Zvítězíme, najdeme-li v sobě dost odvahy a mravní síly uskutečňovat v rodinném a společenském životě etické, humanitní a křesťanské ideály. Odvaha přijmout a uskutečňovat mravní ideály zahrnuje v sobě odříkání a oběti; znamená rozhodně a rázně odmítnout a odmítat stále sebevražedné možnosti nabízené komunistickým zákonem o potratu. Je samozřejmé, že ti, kteří se hlásí ke křesťanskému světovému názoru, musí být první v obraně nenarozených dětí. Křesťan ví, že soustavným odmítáním a bojem proti potratovému zákonu a praksi neplní jen svou občanskou povinnost, nýbrž stává se spojencem a spolupracovníkem Boha v uskutečňování posvátné povahy lidského života. Odmítat potratový zákon a jeho možnosti není tedy jakousi taktickou zbraní ve studené válce, nýbrž jednou z prvních přírodních a křesťanských povinností a zároveň základní podmínkou plného rozvoje lidského života na osobní a národní rovině. Skutečný a přímý potrat je vždy vraždou, to jest nespravedlivým usmrcením nevinného. Skutečná lékařská věda jednoznačně stanovila, že lidský plod od prvního okamžiku své existence žije jak anatomicky tak fyziologicky svůj vlastní a autonomní život. Dnes už nemůže být z vědeckého hlediska pochyb o tom, že život lidského plodu je reálně rozličený od života mateřského organismu. Vědecky je tedy neudržitelný názor, který pokládá plod za jakýsi druh nádoru nebo za anatomickou a funkční část matky. Usmrcením plodu se ničí lidský život a nikoliv jakási zbytečná část hostitelského těla.

Nemravnost umělého přerušení těhotenství tkví dále v tom, že tento svévolný zákrok působí zlobně na fyzické

a duševní zdraví matky. Vědecké statistiky zjistily a lékařská praxe — i ruská: Bronikova a Bakžt — potvrdila, že různé organické a funkční poruchy žen jako ektopické těhotenství, různé záněty, neplodnost, neschopnost donosit plod, rakovina atd. se vyskytují častěji u těch žen, které se podrobily umělému potratu. Důkladnější psychiatrický výzkum ukázal, že umělý potrat působí v duševním životě nastávající matky raňující převrat, který vede často, dříve či později, ke stálým duševním poruchám. Mateřský psychismus v době těhotenství je zvláště citlivý. Hrubý a nepřirozený zákrok rozvrací a bortí duševní řád matky.

Potratový zákon odhaluje nemravnost právního a politického režimu, který jej vynesl. Potrat je ve zdravé společnosti nejen mravně zločinný, nýbrž i po všech stránkách zbytečný. Československo se často chlubí svým vyspělým průmyslem, svými přírodními zdroji. Jeho uralové doly z něho činí jednu z nejbohatších zemí Evropy. Naše země je s to dát slušnou a vysokou životní úroveň dalším miliónům lidí. Většina lékařů je dnes toho názoru, že i tak zvaný terapeutický potrat je dnes zbytečný. Vyspělá klinická věda je dnes schopna předejít všem vážným porodním nebezpečím a zachránit dítě i matku. Je ovšem úkolem státu umožnit všem matkám lékařskou a klinickou pomoc a spravedlivě rozdělit národní bohatství. Nemůžeme přijímat státní soustavu, která zásadně neplní tento úkol a která podporuje biologické a mravní vymírání národa.

P. L.

NAŠE VLAST

Dvakrát o únoru

JAN OTČENÁŠEK: OBČAN BRYCH. Československý spisovatel. Praha. Deváté vydání 1960. Stran 592. Prvně vydán v r. 1955, *Občan Brych* se dočkal zaslouženého úspěchu u všech milovníků socialistického realismu. Autor překládá čtenáři dramatický problém: podaří se komunistům, po únoru 1948, získat apolitického, ale čestného intelektuála, syna chudé vdovy-pradleny ze Zizkova? Záporná odpověď ukazuje široké možnosti socialistického realismu: vskutku, komunistům se doktora Brycha přesvědčit nepovede, Brych, po úporném duševním boji, utíká — ale neutěče. Napjatý čtenář jej sleduje na útěku až k místu sotva tři kilometry od hranic a považuje ho už docela za ztracena, když tu, za dramatických okolností, právě v hodině dvanácté se Brychovi jeho zrada rozjasní. Co nedokázali poctiví komunisté, poštěstilo se odporné skupině reakcionářů, v jejichž společnosti chtěl Brych opustit vlast.

Z uměleckých prostředků, užívaných Otčenáškem, je třeba zdůraznit zejména jeho smysl pro příkrý kontrast. Rovněž hojně užívání zdrobnělin jako *mozečky*, *inženýrek*, *maléřeček* (t. j. špatný malíř), a důraz na přesnost přídavných jmen (*pravda tak úžasně prostá, nad slunce jasnější; nejpitomější reakcionářská palice; plesnivý starý zbankrotělý svět*, atd.) přibližují dílo i nejneškolenějšímu čtenáři.

Státní cenu K. Gottwalda i překlad do ruštiny si román plným právem zasloužil.

BOHUSLAV BŘEZOVSKÝ: ŽELEZNÝ STROP. Československý spisovatel. Praha. Druhé vydání 1960. Stran 430. Vložka informuje čtenáře, že "této knize byla v umělecké soutěži k 15. výročí zrodu lidové demokratické ČSR udělena II. cena"

Také román o únoru 1948 a také velmi ohmataně zboží: stoprocentní, jasní, přímočaří a čestní komunisté (až na nějaké to cizoložství a potrat, ale to, jak říká starý soudruh Pazdera, "je docela vobyčejný a lidský" — str. 345), odporní kapitalisté, nejlépe s kolaborantskou minulostí, kteří ovšem špatně končí, a gestapák ve službách amerického velvyslanectví — dnes už tradiční figura v sociálně-realistické komedii dell'arte. Humornou stránku tvoří hrdinsko-revoluční mythomanie, vyplývající pravděpodobně z českého zatížení autora.

Po řemeslné stránce stojí brzy padesátiletý Březovský nejméně o třídu výš než o dvanáct let mladší Otčenášek. Jeho registr charakterů i zápletek je složitější, sloh vytříbenější a spádnější, propagačně pak je vychytralejší a přímo podlý: jak jinak nazvat rozvažování dokonalých reakcionářů, odsouzených k nevyhnutelné likvidaci, na str. 241 a 242? I tito naprostí vyvrhelové a milionáři cítí potřebu, bez nejmenšího donucování, vzdát hold partaji: ". . . to všechno, co se děje, ten jasný nástup komunismu do Evropy, není to prostě dějinná nutnost?"

A kousek dál: "Západní společenská soustava nestačí na tento překotný vývoj. Je to prostě malý kabát. Ano, domyslíme-li to, je to hrozné: komunisté nebudou asi daleko od pravdy." Zajít dál půjde asi náramně těžko.

Oba romány patří, jak vyplývá z poct, jichž se jim dostalo, nikoli k tuctové, nýbrž elitní komunistické produkci. Skutečnou literaturou jsou však jen natolik, nakolik to, co mluví Molièrův měšťák, jenž se stal šlechticem, se dá pojmenovat prózou.

* * *

PRÁNI OTCEM MYŠLENKY. Čtenáře *Tribuny*, kteří dostávají tento časopis od r. 1949 z Paříže, od r. 1951 z Leydenu a od r. 1960 z New Yorku, pobaví, že *Československý svět* z Prahy oznámil radostně svým odběratelům dne 16. února zánik "takzvaného orgánu Čs. ústavu zahraničního v exilu Tribuna, který měl pochopitelně také své sídlo v Západním Německu". Nekrolog to velmi předčasný!

ZE STUDENÉ VÁLKY

Odpovědnost za válku

V komunistické teorii a praxi násilí vždy zaujímao přední místo: násilí chladné, vypočítané a účelové. Zkušenost v Sovětském svazu a po druhé světové válce ve střední a východní Evropě komunisty přesvědčila, že krajní užitečnost násilí roste v obráceném poměru k velikosti použitého násilí — jinými slovy, že stupňovaná násilí nenese úměrné výsledky. Avšak tatáž zkušenost jim zároveň ukázala, že když násilí přestoupí určitou míru, křivka jeho užitečnosti počne rychle stoupat, až je zcela rovnoběžná s křivkou použitého násilí. Stalin mnohokrát vystavil své poddané tomuto zákonu o "totální užitečnosti totálního násilí", jak dosvědčují vlny

čistek ve Straně, likvidace celých společenských skupin v Sovětském svazu a sovětský výboj ve střední a východní Evropě.

Chruščov nyní aplikuje tentýž zákon na celý svět. Sovětský válečný potenciál mu umožňuje, aby tímže dechem mluvil o míru a mírovém soužití a o důsledcích, které by pro svobodný svět měla světová válka, kdyby nepřijal sovětský výklad a sovětské podmínky míru a mírového soužití. Tuto hrozbu "totálním násilím", od něhož si komunisté slibují "totální užitečnost", je třeba brát vážně zejména ve světle Chruščovova komentáře k moskevské konferenci 81 komunistických stran, která se konala v listopadu minulého roku.

V tomto komentáři, adresovaném činovníkům Strany, nejdůležitější je pasáž zabývající se právě touto otázkou — otázkou války jako násilí použitého ve vztazích mezi národy. Chruščov rozlišuje mezi třemi druhy války: válka může být světová, místní a národně-osvobozenecká.

Světovou válku Chruščov zcela nevyklučuje. "Imperialisté připravují války především proti zemím socialismu a nade všechno proti Sovětskému svazu . . . Imperialisté mohou rozpoutat světovou válku, avšak zároveň musí počítat s jejími důsledky." Chruščov si tímto tvrzením zřejmě předem myje ruce od zodpovědnosti za důsledky dobrodružné a výbojné sovětské politiky, která nutí svobodný svět, aby se jí v zájmu sebezáchovy postavil.

Ani místní válka není zcela vyloučena. Avšak i za ní budou zodpovědní "imperialisté", kteří si musí uvědomit, že Sovětský svaz se nikdy nesmíří s jejich vítězstvím v takové válce a tudíž za jejich počáteční úspěch ji nutně promění ve válku světovou.

Něco zcela jiného jsou ale národně-osvobozenecké války. A jak se k nim mají zachovat komunisté? Chruščov: "Co nejpříznivěji. Tato povstání nesmějí být ztotožňována s válkami mezi státy, s místními válkami, neboť v těchto povstáních lidé bojují za právo sebeurčení a za společenský a nezávislý vývoj; toto jsou povstání proti shnilým reakčním režimům a proti kolonialistům. Komunisté plně a bezvýhradně podporují takové války a pochodují v šiku těch, kdo se bijí v národně-osvobozeneckých válkách."

Chruščov si ovšem vyhrazuje právo rozhodnout, který režim a který vztah — a kdy — je reakční či koloniální, a podle toho zaangažovat vojenskou moc Sovětského svazu a jeho satelitů. Žádná slovní eskamotáž však nezamaskuje, že tento postoj Sovětského svazu je zaměřen k rozkladu svobodného světa a že jeho cílem je zničit ony hodnoty, jichž se svobodný svět za žádnou cenu nemůže vzdát. Chruščov se domnívá, že sovětská hrozba totálním násilím a její hmatatelný výraz v provokacích od Laosu po Kubu svobodný svět odstraší od obranných protiopatření.

Trpělivost svobodného světa však má meze a Chruščov se může velmi snadno přepočítat. Na domácí frontě mohou komunisté regulovat míru násilí, jímž vládnou, neboť mají pod kontrolou podmínky, za nichž ho používají. Ve světovém měřítku se jim však tato kontrola může velmi snadno vymknout z ruky. Plná zodpovědnost

za světovou katastrofu pak padne na jejich hlavu a důsledky, které už dnes připisují na účet svobodného světa, historie spravedlivě uvalí na trosky jejich vlastního systému. Soud nad Eichmannem by jim měl znova připomenout, kam se řítí.

Na ústupu

Po dlouhou dobu připravovaly Spojené státy na dvou místech světa zastavení a zatlačení stále komunistické rozpínavosti: na Kubě a Laosu. Na jaře situace v obou zemích dozrála a v obou skončila porážkou nekomunistických sil.

Asi od poloviny minulého roku cvičily se v několika státech jižní Ameriky, zejména v Guatemale a Nikaragui, jednotky kubánských demokratů pro návrat do vlasti a boj s Castrovou diktaturou. Náklady, spojené s výcvikem a výzbrojí, nepřímo hradily Spojené státy. Konečně v dubnu došlo k chystné invázi Kuby. Ve třídní tvrdé bitvě byla výborně vyzbrojená a vycvičená skupina 1300 kubánských bojovníků za svobodu potřena, když odmítla evakuaci a když Spojené státy jí odmítly otevřenou pomoc a domácí odboj neměl času se rozvíjet. Během bojů a po nich bylo v Kubě zatčeno kolem 200.000 osob a uvrženo do koncentračních táborů. 1. května pak měl Castro vítězoslavný projev, ve kterém se otevřeně přihlásil ke komunistickému táboru a oficiálně zamítnul možnost svobodných voleb.

Současně vystupňoval kubánský režim svůj tlak na Jižní Ameriku. Míří na nejzranitelnější místo americké pevniny: francouzskou a britskou kolonii v Guayně. Domořadá vláda Britské Guayany likviduje opozici a vede zemi rychle po bok Kuby. V Britské i Francouzské Guayně jsou tvořeny a Kubou vyzbrojovány skupiny domorodých Indiánů jako partyzánské jednotky v naději, že bude možno znova zmást veřejné mínění a nastolit komunistický režim pod maskou národně-osvobozeneckého hnutí.

Na druhém konci světa plány Spojených států v Laosu byly tak úspěšné, že jen otevřená ozbrojená zahraniční intervence se strany komunistů je mohla zmařit. Sovětský svaz a Rudá Čína se k této intervenci odhodlali a postavili Spojené státy před volbu buď dosažené výsledky chránit zbraněmi nebo se jich vzdát. Pod tlakem Francie a Anglie, pod tlakem svých zahraničněpolitických a vojenských poradců, kteří se hrozí vyčerpávající války v džungli na hranici nedotknutelné komunistické Číny a Vietnamu a pod vlivem neúspěchu v Kubě se prezident Kennedy rozhodl pro ústup přes naléhání Siamu, Filipín a jižního Vietnamu.

Toto rozhodnutí spolu s cestou presidentova osobního vyslance A. Harrimana (který prokázal svou neschopnost už před II. světovou válkou jako osobní vyslanec Rooseveltův k Hitlerovi, Stalinovi a Musolinimu) téměř rozvrátilo celý obranný systém svobodného světa v Asii. Po Harrimanově návštěvě v Iránu zděšený šach rychle nahradil své ostře protisovětské ministry méně vyhraněnými osobnostmi. Aby zabránil nejhoršímu, vyslal prezident Kennedy do Asie rychle místopresidenta Johnsona, který ujistil všechny americké spojence, že se dál už

ustupovat nebude; ale nedůvěra v novou americkou vládu a dojem zmatku a bezradnosti její zahraniční politiky nebudou odstraněny snadno. První důsledky se projevily v Koreji, kde armáda odstranila váhavou, Američany podporovanou vládu, aby se pokusila o rozhodější a pevnější politiku vnitřní i vnější.

Jednání o kontrolu pokusů s atomickými zbraněmi v Ženevě rovněž ztroskotalo. Když Spojené státy za souhlasu Velké Británie přijaly téměř všechny sovětské požadavky, sovětské delegáty prostě vznesli požadavky další, mezi nimi právo vetovat inspekci na sovětském území. Mezitím polooficiální americká místa prozradila, že byly vyrobeny t. zv. kilomegatonové bomby, t. j. bomby, jejichž síla se počítá v miliardách tun TNT a které miliónkrát převyšují sílu atomové bomby v Hirošimě. Sovětský svaz má 20 a USA 35 těchto pum, a jejich použití by znamenalo usmrcení 90% obyvatelstva obou zemí.

V této situaci se prezident Kennedy rozhodl, že se sejde s Chruščovem, aby jej přesvědčil o vážnosti situace a o vůli Spojených států už neustupovat. Neuvěřili-li Chruščov těmto varováním, dojde ke konfliktu, kterého se hrozí celý svět.

O LEPŠÍ ZÍTŘEK

Nová americká politika v Evropě?

Zahraniční politika každé velmoci je ovládána do značné míry zákony, které nemají nic společného s povahou režimu nebo s vládou té či oné politické strany, nýbrž vyplývají z jejího dlouholetého národního a mezinárodního zájmu. Z této zákonitosti nejsou vyňaty ani Spojené státy. Odhlédneme-li od ideologické náplně americké zahraniční politiky, jež ji vede k propagaci demokracie po celém světě, a zůstaneme-li jen při jejich konkrétních politických cílech v Evropě, pak je obraz amerických zájmů zcela jasný.

Bylo vždy v zájmu Spojených států, aby evropská pevnina nebyla za žádných okolností pod úplnou nadvládou jedné velmoci. Když se takové nebezpečí vyskytlo, Spojené státy neváhaly vystoupit na obranu svého zájmu. Odmítly pomoc Francii v napoleonských válkách, v první světové válce pomohly porazit císařské Německo, ve druhé světové válce se úspěšně postavily proti Hitlerovi. Vedle toho však je v zájmu Spojených států, aby Evropa zůstala v rovnováze. Zatím co se jim podařilo na konci a po druhé světové válce znemožnit úplnou sovětskou nadvládu nad kontinentem, nepodařilo se jim obnovit evropskou rovnováhu. A o to dnes v Evropě jde, ať se tomu říká "osvobození" satelitů, "uvolnění" sovětské kontroly nebo nějak jinak.

Za tímto konečným cílem mířila politika Trumanova, Eisenhowerova a nevyhnutelně jej musí a bude sledovat politika Kennedyho. Sovětský svaz se od Kennedyho zvolení snažil sliby i hrozbami tento předvídatelný kurs zvrátit, ale nepochodil. Již během presidentské kampaně Kennedy ujistil Američany o své víře, že národy střední a východní Evropy budou zase jednou svobodné. V inaugurační řeči znova vystoupil proti tyranii příslibem, že Spojené státy budou vždy jejím aktivním nepřítelem.

31. května poslal předsedovi správní rady Radio Free Europe Fund toto prohlášení: "Zastávám už mnoho let stanovisko, že rozhlasová stanice Svobodná Evropa je jednou z nejcennějších institucí a že je důležité, aby ji americký lid nadále finančně podporoval. Myslím, že nemáme důležitější úkol než zajistit, aby se lidé ve všech zemích dovídali pravdu a aby ti tak mohli o věcech utvořit rozumný úsudek. Víra porobených národů východní Evropy v budoucí možnost svobody i jejich odhodlání odporovat nepřátelské indoktrinaci závisí na tom, zda budou mít trvalý přístup k nepřekrouceným zprávám a informacím."

Na tiskové konferenci 31. ledna president Kennedy znova doporučil Američanům, aby podporovali rozhlasovou stanici Svobodná Evropa: "Ctěl bych nejdříve říci několik slov o rozhlasové stanici Svobodná Evropa. Tato organizace je právě nyní uprostřed své každoroční kampaně, jejímž cílem je získat finanční podporu od amerických občanů. Svobodná Evropa už po více než deset let vysílá poselství pravdy a svobody národům východní Evropy. A pokud tato stanice, jež má milióny posluchačů, pokračuje ve vysílání, zavádí do zemí východní Evropy soutěživost myšlenek a konfrontaci ideí. Američané, kteří podporují rozhlasovou stanici Svobodná Evropa, si mohou být jisti, že přinášejí paprsek světla do zemí, s jejichž národy mají milióny z nás pokrevní svazky a s jejichž touhou po svobodě se musíme ztotožňovat všichni. Jde o úsilí mírové, ale pevné."

A na jiné tiskové konferenci president Kennedy šel tak daleko, že přislíbil použít hospodářské síly Spojených států k uvolnění sovětské kontroly nad střední a východní Evropou.

Postoj k otázkám střední a východní Evropy je součástí celkové zahraniční politiky nové americké administrativy: zadržet a zvrátit komunistický výboj. Nový na této politice může být styl, avšak podstata zůstává nezměněna. Od Kennedyho vlády se dá očekávat, že posílí domácí hospodářskou a vojenskou základnu, na níž tato politika bude spočívat. Demokraté byli vždy v této oblasti výbojnější než Republikáni a první měsíce Kennedyho presidentství se zdají potvrdovat toto pravidlo americké vnitřní politiky.

Na Čechoslovácích doma i v exilu nyní je tento americký zájem a závazek vůči střední a východní Evropě neustále posilovat a utvrzovat, neboť jen spojenými silami svobodného světa a potlačených národů ve střední a východní Evropě lze navrátit svobodu také do Československa.

O SÍLE DUCHA

Hlas intelektu je mečkký, ale neustane, dokud není vyslyšen. Nakonec po mnoha nezdarech uspěje. Toto je jeden z mála výhledů do budoucnosti lidstva, o němž můžeme být optimističtí. Ale i sám o sobě neznamená málo.
Sigmund Freud

TRIBUNA. list Československého zahraničního ústavu v exilu. — Redakce: Postbus 8. Haren (Gr.) Holandsko. Administrace: P. O. Box 934. Chicago 90. U. S. A.